

[Ømann.]

slags skat; men alle er åbenbart glade, blot resultatet er en beskæring af kapitalvindingskatten, og det er jo også en ny beskæring af denne skatteform, som finansministeren stiller i udsigt, når han lover ændringsforslag om kildeskatteovens regler om beskatning ved dødsfald.

Den kommunale beskatning er jo blevet stedbarn under samtlige forhandlinger, siden skattereformen startede. Her ligger der stadig væk store reelle opgaver og venter, først og fremmest med hensyn til at tilvejebringe en nogenlunde ligelig beskatning i de forskellige kommuner og ligelige beskatnings- og fradragsprincipper. Jeg tror ikke, der er megen fare for, at man gør alvor af at genindføre fradragsretten for kommunale skatter — jeg er lige ved at sige, at det må regeringen da godt, for det ville være en sådan kapitalbommert, at man nok skulle fortryde det. Der ligger i den kommunale skattelovgivning sikkert gemt en række forældede ordninger; jeg blev spurgt om forleden dag, hvad ligningsmændene i København egentlig var for nogle størrelser, og jeg tror ikke, at indenrigsministeren, hvis man spurgte ham om det i dag, var i stand til at oplyse, hvilken funktion disse ligningsmænd har i et moderne storbyfund.

Men i øvrigt er det jo selve kildeskatte- lovforslaget, der er mest interessant. Jeg nærer ingen overdreven beundring for standardfradraget; det skulle efter min opfattelse kun leve, så længe forsikringsordningerne ikke var fjernet fra selvangivelserne, og således eksistere i stadig mere indskrumpet tilstand, efterhånden som reformen skred frem. Men når nu regeringen foreslår det fjernet, er det dels som et led i kampen mod lønmodtagerne og bestræbelserne for at begunstige andre, dels som et led i bestræbelserne for at genindføre selvangivelsen, for så kan man bevare de mange rare fradrag. Den oprindelige stræben henimod at gøre kildeskatten til en endelig skat, stræben henimod den store administrative fordel derved, og stræben henimod at gøre livet lettere for lønmodtagerne — ja, disse konstruktive tanker har regeringen haft let ved at svigte.

Efter megen tøven, og sidst på sæsonen har regeringen nu stillet sit ændringsforslag

om ægtefællebeskatningen. Man må sige, at det var en bunden opgave. Principperne om personfradrag var faktisk fastlagt, princippet om en enhedsskala ligeledes, og den skala, som man måtte benytte ved gennemtænkningen af mulighederne ved særbeskatningsløsningerne, var ligeledes givet. Regeringens ændringsforslag om særbeskatning af de udearbejdende og de selvstændige hustruer kunne derfor ikke komme bag på nogen, ej heller nødvendigheden af at bevare hustrufradraget for de lavere indtægter, for at de ikke skulle komme ud for en skatteforøgelse i forbindelse med reformen. Alt dette kunne regeringen læse sig til i kildeskattebetænkningen fra sidste forår.

Samme betænkning var derimod mere tilbageholdende med at angive en løsning for de medhjælpende hustruer, selv om de blev nævnt. Denne tilbageholdenhed var ikke uden årsag; alene praktiseringen af de relativt snævre regler for indrømmelse af det traditionelle hustrufradrag har gennem tidene voldt overordentlig stort administrativt besvær og har givet anledning til utilfredshed over uligelig behandling. Men her har regeringen altså haft lejlighed til at vise sin originalitet, og jeg synes da, at den burde sende en venlig tanke til liberalt centrum, som sidste sommer i lykkelig uvidenhed om de administrative problemer fremkom med en lignende tanke. Fællesindtægten skal opsplittes, og der skal gives et beskædet hustrufradrag, når hustruen i væsentligt omfang deltager i den fælles drift.

Som dette står skrevet, er det åbent for endog meget vide fortolkninger. Det kunne befrygtes, at meningen med dette forslag var, at denne skatterabat skulle gives stort set på grundlag af den erklæring i selvangivelsen, som ganske vist er under sædvanligt strafansvar — men hvem kan bevise hvad? — og at man i øvrigt måtte opgive at administrere bestemmelsen, således at resultatet blev, at enhver „erhvervs-gift“ kone kunne opnå nedslaget, hvis hun overhovedet gjorde nogen som helst indsats. Under sådanne omstændigheder ville reglen være aldeles uacceptabel for mit parti, rent bortset fra at folketinget ikke skal lokke folk til at afgive urigtige erklæringer, som de kan blive straffet for.

Udvalget måtte derfor spørge finans-